

Natomiast rodzinom dzieci niepełnosprawnych musi być świadczone wsparcie i pomoc w wypełnianiu przez nie trudnych i obciążających zadań opiekuńczych, rehabilitacyjnych i wychowawczych.

Istnieją następujące obszary potrzeb osób z niepełnosprawnością występujące podczas całego ich życia:

- opieka zdrowotna wraz z rehabilitacją leczniczą, w tym wczesna, wielospecjalistyczna interwencja,
- edukacja, w tym zawodowa, a także wczesne psychopedagogiczne wspomaganie rozwoju,
- system zatrudniania, szkolenie,
- system usług rekompensujących ograniczenia funkcjonalne i umożliwiających maksymalną niezależność życiową w otwartym środowisku,
- rehabilitacja społeczna,
- dostęp do informacji i kultury,
- zabezpieczenie społeczne,
- mieszkalność chroniona,
- opieka, zwłaszcza dla tych, którzy nie są w stanie funkcjonować bez pomocy drugiej osoby oraz dla ludzi niepełnosprawnych w podeszłym wieku.

Wystąpienie niepełnosprawności generuje konsekwencje ekonomiczne niezależnie od tego, czy są to koszty opieki i utrzymania przez całe życie (gdy nie podejmuje się rehabilitacji i wspierania w samodzielności osób niepełnosprawnych), czy też są to właśnie koszty wysiłków usprawniających, aktywizujących i wspierających niezależność. Jak wykazują badania - w perspektywie całego życia - te drugie mogą być znacznie niższe i społecznie o wiele bardziej efektywne. Nie bez powodów strategiczne programy Unii Europejskiej zajmują się przede wszystkim rozwojem zasobów ludzkich oraz walką z wykluczeniem społecznym, czystą opieką pozostawiając dla sytuacji ekstremalnych.

Tak więc niepełnosprawność jest poważnym problemem społecznym zarówno w wymiarze jednostkowym, rodzinnym jak i ogólnospołecznym. Ponadto jest ona ściśle związana z wieloma innymi problemami społecznymi, takimi jak ubóstwo, bezrobocie, alkoholizm i stanowi wyzwanie cywilizacyjne o szerokim zasięgu.

Nie może być zatem obojętne, nie tylko dla indywidualnego człowieka i jego rodziny, ale i dla całego społeczeństwa, a także - państwa, czy człowiek przez całe życie jest zależny od innych osób i musi korzystać zarówno z pomocy indywidualnej jak i z systemu placówek opiekuńczych oraz z zabezpieczenia socjalnego, czy też ma szanse rozwinąć cały swój pozytywny potencjał zdolności i umiejętności, aby być w miarę możliwości niezależnym i samodzielnym, również ekonomicznie, członkiem społeczeństwa.

Zarówno opracowania naukowe jak i doświadczenie praktyczne wykazują, jak ważne jest wczesne rozpoznanie u dziecka problemu zagrożenia nieprawidłowym rozwojem i rozpoczęcie kompleksowych oddziaływań rehabilitacyjnych. Obowiązuje tu zasada „im wcześniej tym lepiej”.

Za jak najwcześniejszym zdiagnozowaniem zagrożeń i zaburzeń oraz podjęciem rehabilitacji, terapii i wspomagania rozwoju dzieci przemawiają następujące przesłanki:

- wyjątkowo duża plastyczność centralnego układu nerwowego we wczesnym okresie rozwoju oraz związana z tym możliwość korekcji zaburzonych funkcji i kompensacji deficytów,
- możliwość zahamowania rozwoju wielu zaburzeń o postępującym przebiegu, a czasami nawet całkowitego zatrzymania niekorzystnych zmian,
- większa podatność małych dzieci na postępowanie rewalidacyjne i w efekcie szybsze postępy usprawniania,
- łatwiejsze generalizowanie przez dzieci wypracowanych umiejętności i nawyków,
- narastanie wielu zaburzeń wraz z wiekiem i utrudnienie terapii oraz edukacji dzieci starszych,
- rodzice małych dzieci mają więcej nadziei, sił, zapału i wiary, dlatego są bardziej zaangażowani we współpracę ze specjalistami i chętniej włączają się w proces terapii swojego dziecka.

Nakłady na kompleksową wczesną interwencję medyczno - terapeutyczną i wczesne psychopedagogiczne wspomaganie rozwoju przyczyniają się do ograniczenia w przyszłości wydatków na opiekę zdrowotną oraz opiekę i świadczenia socjalne dla niesprawnych, niezaradnych, bez odpowiedniego wykształcenia i słabo przystosowanych społecznie dorosłych osób niepełnosprawnych.